

PROLOG

Mot alla odds hade hon lyckats fly från honom. Hon var naken men hon var inte död. Hon hade redan hunnit långt innan han upptäckt hennes flykt men nu hörde hon honom bakom sig. Hon snubblade fram. Stapplade mellan träden. Kvistar och stenar slog upp sår på fötterna men hon kände det inte. Hon hade bara en tanke i sitt dimmiga huvud. Bort. Bort. Så långt bort från honom som hon kunde komma. Så fort som möjligt.

Hon kunde höra honom långt bakom sig. Svärande och flå- sande. Hon hade svårt att samla tankarna. Än fick hon för sig att hon var jagad av en björn som skulle slita henne i stycken, än att hon var jagad av sin pappa. Som hetsade på henne. Drev henne hårt. Ömsom blev hon förvirrad och visste inte varför hon sprang naken i skogen. Hon visste bara att hon inte kunde sluta springa. Då skulle hon dö.

Hon såg plötsligt ett ljus längre fram och som ett nattfly satte hon kurs mot lampan.

En våg av skräck sköljde över henne när hon hörde honom bakom sig. Han var närmare nu. Hon tvingade sig att fortsätta att sätta den ena foten framför den andra. Tvingade sig att för- bli upprätt i en värld som gungade.

Nu var hon snart framme. Hon såg att det var en gatlykta.

En väg. Eller en stig. Folk. Hon behövde folk. Någon som kunde hjälpa henne. Rädda henne.

På nytt högg det till i halsen av smärta och hon blev intensivt medveten om att någonting varmt och kladdigt rann ner- för hennes vänstra sida.

Med ens kände hon hur matt hon var. Men hon sprang. Och hon kunde springa. Hon hade sprungit ett maraton och flera halvmaror. Göteborgsvarvet. Hon kunde springa. Hon kunde springa fortare och längre än de flesta. Men nu kom tröttheten över henne. En trötthet olik någon hon tidigare känt. Hon tänkte att hon borde skrika. Men då skulle hon inte orka springa.

Han hade satt en spruta i henne. Stulit livsessens från henne. Det var det som gjorde henne trött. Och det var det som gjorde att hon sprang. För hon visste att detta var början till slutet. Hon var skadad. Det var nu eller aldrig. Han hade inte förstått hur stark hon var, så hon kom loss. Men nu fick hon inte sluta springa. Om hon slutade nu så skulle hon sluta att finnas till. Om hon gav efter för den där tröttheten.

Så med ren viljekraft fortsatte hon att springa. Mot ljuset.

Plötsligt slant hon och föll och hon var med ens övertygad om att hon aldrig skulle orka resa sig igen. Hon hade sprungit maraton men så här trött hade hon aldrig varit tidigare. Hon

låg på marken bland oklippt gräs, små gröna buskar och sten och kände hur livet sipprade ut ur henne. Hon blundade. Grävde med fingrarna i jorden, kände den trygga, fuktiga doften av mylla. Hon ville inget hellre än att vila. Kanske sova. Bara en minut. Nej, men åtminstone hämta andan. Låta musklerna slappna av en kort sekund.

Men sedan var det som om hennes pappa stod där. Han skrek åt henne. Upp med dig. Du kan. Du kan. Annars är du död och borta. Han sträckte fram en hand åt henne och det var som om han drog upp henne. Först på knä med huvudet hängande, sedan stod hon upp igen. Hon satte en fot framför den andra som hon blivit lärd. Först oändligt långsamt. Sedan fortare. Allt fortare.

Och så sprang hon igen. Hundra meter kvar till ljuset. Femtio meter. Om hon bara kunde nå fram till ljuset. Och så plötsligt var hon där.

Lampan lyste gul och immig i en lätt dimma och gjorde allting runtomkring svart.

En stig. Hon stod på en stig och såg ner på sina fötter. De var röda. Blodiga. En nagel var spräckt ända till nagelbandet. Men hon kände ingen smärta längre. Hela den vänstra sidan av hennes kropp var röd.

Hon tänkte att hon måste vara illa skadad.

Hon vek av på stigen. En oredig tanke sa att den måste leda någonstans. Åtminstone till nästa lampa. Och till nästa. Och nästa. Tills hon nådde människor. Nådde någon som kunde hjälpa henne.

En fot före den andra.

En fot före den andra, som hon blivit lärd.

Hon såg upp mot himlen och här, mitt emellan lyktorna, var himlen svart och full av stjärnor.

Sedan fanns ingen kraft kvar. Viljan fanns där men någonting inom henne sinade. Bara sådär. Hon sprang långsammare och långsammare. Stapplade till slut. Som den sista glöden i en lägereld slocknade orken. Hon föll ner på knä på stigen. Sedan på mage. Hon orkade inte ens lyfta armarna för att ta emot sig.

Hon blev liggande. I en sista kraftansträngning lyckades hon rulla över på rygg.

Hon flämtade i korta, ryckiga stötar. Hon såg upp mot stjärnhimlen och tänkte att det här kanske inte är så illa ändå. Jag kanske hamnar där uppe bland stjärnorna. Jag skapades av stjärnstoft. Kanske reser jag tillbaka.

Kanske reser jag hem.

Jag ska inte vara rädd, tänkte hon, för jag ska bara åka hem. Och när han kom så log hon bara sorgset mot honom. Och just i det ögonblicket så fylldes av hon en ofantlig inre styrka.

En styrka så stor att han inte ens kunde föreställa sig den. Och hon hittade en sten med handen.